

Nicole's derde nieuwsbrief:

Onze buurt:

Op vraag van 2 vrienden wil ik mijn derde nieuwsbrief beginnen met de beschrijving van enkele voorzieningen op loopafstand van ons huis.

In voorgaande jaren liepen we vroeg of laat altijd wel een keer tegen de kunst van Dr. Bob aan, een lokale beroemdheid.

Zijn slogan 'be nice, or leave' op hout geschilderd met gebruikmaking van allerlei soorten kroonkurken, vind je inmiddels terug bij ongeveer de hele middenstand van New Orleans (en bij Boi's moeder), want iedereen kan zich uiteraard vinden in deze tekst.

Nu blijkt hij dus zijn studio in ons eigen Bywater te hebben.

Dus op een middag besloten we hier een kijkje te nemen.

Ik had niet het idee dat het een veel bezochte handelsonderneming betrof. Dr. Bob moet het blijkbaar hebben van de zaken (en dat zijn er veel) die zijn spullen kopen en verkopen.

Wij liepen dus nagenoeg alleen rond...

Of eigenlijk, niet helemaal alleen, want Dr. Bob *himself* liep achter wat schermen flink te tieren.

Hij had het over zijn bloeddruk die te wensen overliet,

over doktersbezoeken en dat ze hem helemaal gek maakten

en ervoor zorgden dat zijn bloeddruk nog hoger werd.

Wie 'ze' waren, was me niet helemaal duidelijk, aangezien er nog maar 1 ander meisje rondliep dat ons heel lief aanbood alle eventuele vragen te willen beantwoorden.

Omdat wij niet de oorzaak wilden zijn van een nieuwe uitbarsting, hebben we maar iets gekocht, ook omdat ik het erg leuk vind en Boi graag Barq's rootbeer drinkt.

De prijzen zijn ietwat aan de hoge kant, je betaalt duidelijk zijn verworven naam en ongetwijfeld zijn charmante persoonlijkheid.

Ik vraag me dan meteen wel af hoe zo iemand een slogan verzint: 'be NICE or leave'.

The Friendly Bar:

Hier zijn we met Ric en Darron op een woensdagavond gaan eten.

Op deze avond wordt er elke week ge-BBQ-ed.

Iedereen neemt datgene mee dat hij graag op de BBQ wil hebben.

Salades en sausjes zijn 'on the House'.

De bedoeling is wel dat je iets drinkt, uiteraard.

Beschrijving van The Friendly Bar op internet:

Located on a residential corner in the Marigny rectangle, the Friendly is both a gay bar and a neighborhood hangout, the kind of place with Christmas lights on the ceiling and New Orleans favorites on the juke. Come Mardi Gras, it's also a prime spot to watch the Krewe du Vieux. Happy hour weekdays 4 p.m.-9 p.m. (with three well drinks or domestic beers for \$5 on Tuesdays). Open 11 a.m.-till.

Wat ze er even bij vergeten te vermelden is dat er hele foute muziek gedraaid wordt, die echter

helemaal past in dit etablissement.

Overigens: De in bovenstaande tekst genoemde 'Marigny' is de wijk naast 'Bywater'.

We hebben in deze wijk in 2012 en 2013 ook een shotgun gehuurd.

Ik heb het al eerder geschreven:

Een van Boi's favoriete gelegenheden in New Orleans is the Louisiana Music Factory, dé cd-zaak van deze stad.

Hier zijn regelmatig *in-store* concerten: bands promoten zo bijvoorbeeld hun nieuwe CD.

Eén zo'n zaak vind ik nog acceptabel.

Maar nu zit er op loopafstand van ons huis Euclid Records.

Een paar jaren geleden liepen we hier eens bij toeval op uit.

Nu dus weer.

En wat schetst mijn verbazing toen ik zag dat de rommelige, kleine zaak van een paar jaar geleden, een paar blokjes verder gesitueerd is en flink gewonnen heeft aan professionaliteit.

Dus nog ergens waar ik moet gaan zoeken als ik mijn echtgenoot kwijt ben.

Het grote voordeel van deze zaak is wel dat het tegenover het nieuwe Crescent Park ligt, waar je lekker kunt zitten met een boek of kunt genieten van de zon.

Crescent Park:

Een nieuw park op loopafstand.

Een prachtige loopbrug is de blikvanger.

Hij wordt in de volksmond '*the rusty rainbow*' genoemd, vertelde Ric.

Maar wel geschikt voor leuke foto's.

Bijna op elke hoek van de straat is wel een kringloopzaakje te vinden.

Zo ook bij ons.

De grootste zooi wordt daar te koop aangeboden.

Je kunt dan ook het beste niet op chique zo'n winkeltje binnen gaan.

En verwacht ook niet dat er aandacht is besteed aan entourage.

Maar wat is het leuk om tussen al die rommel iets te vinden waar jouw naam op staat.

(Zie de brievenbus in mijn vorige nieuwsbrief).

Dan nog wat overpeinzingen:

ALLES in dit land is veel en groot.

Wat schetst mijn verbazing als ik, op jacht naar een blik soep in de supermarkt, niet één gezinsblik kan vinden.

Alleen maar van die kleine prutblikjes.

Het is dus de bedoeling dat je deze soep aanlengt met water.

Wist ik veel.

Een van onze favoriete jazz clubs in New Orleans is the Spotted Cat.

Omschrijving op internet:

Great music and inexpensive drinks make this Frenchman St. spot a favorite of locals and travelers alike. On any given night catch two sets of blues, jazz, latin, or any of their various permutations. The space is small and the energy is contagious—it can get packed, but it's all part of the experience.

En dit is niets teveel gezegd.

We zijn er vaak te vinden.

Af en toe word je ongevraagd getrakteerd op enkele *fashion-statements*.

Zoals: mannen met een kort kapsel die dan toch nog een staartje erin gefriemeld hebben.

Dat doet blijkbaar ook meteen iets met de persoonlijkheid van zo iemand, het betreft namelijk vaak mannen die dan ook nog eens zo aanwezig zijn dat je er moeilijk omheen kunt kijken.

Maar goed, zo'n staartje is het dan ook waard opgemerkt te worden.

De eerste keer dat we er nu waren heb ik bijzonder genoten van een jongeman: een kleine 2 meter hoog, met een bijpassende statuur, die bij het aankleden na lang wikken en wegen (dat zag je eraan af) zijn keuze had laten vallen op een bonte legging, met stoer zwart jasje, om het af te maken zwarte handschoenen en als bijzonder accessoire een zwarte kanten waaijer, waarmee hij verwoed stond te wapperen.

Ik was vergeten hoe luidruchtig Amerikanen kunnen zijn.

Er kan een band spelen of niet, men moet gehoord worden!

Gesprekken zijn dus letterlijk door iedereen in de bar mee te volgen.

En aangezien iedereen elkaar op alles aanspreekt, ook als je staat te pinnen aan een ATM, vinden er nogal wat gesprekken plaats.

Je kunt aangesproken worden op je t-shirt, schoenen, riem, sokken enz.

Laatst stonden Boi en ik met onze fietsen bij een stoplicht te wachten.

Een stel, man en vrouw, kwam voorbij lopen. Dik onder de tattoo's, kettingen aan de broek, schoenen met stalen neuzen, wat scheuren hier en daar, jullie kennen het wel.

Zegt de man tegen Boi: *'I like your tyres, man!'* En vervolgens tegen mij: *'and yours too, ma'am!'*

En ik zeg dan ook netjes, want zo ben ik opgevoed, *'thank you'*.

Ik bedoel maar.....

Huishoudelijke perikelen:

Onlangs kregen we van Melissa (onze verhuurster) enthousiaste uitleg over de stofzuiger.

Het betreft een Rainbow stofzuiger, die als een soort filtersysteem een waterbak heeft.

Hierin wordt alle rotzooi opgevangen.

Boi was meteen weg van dit systeem.

Maar het meest eenvoudige modelletje kost tegen de \$1000!!

Uiteindelijk waren we wel blij dat het zo'n geavanceerd apparaat was, want Boi, in zijn poging mij te assisteren door de waterbak leeg te gooien, brak meteen al een van de 2 klemmetjes af, waarmee de waterbak aan de zuiger bevestigd zit.

Maar gelukkig zijn alle onderdeeljes online te bestellen, wat hij dan ook meteen gedaan heeft.

De boodschappen:

Als we boodschappen doen is het, als prijsbewuste Nederlanders, het handigste dit te doen bij de Walmart.

Hier heb je alles en volgens velen is dit de meest goedkope manier om je boodschappen te doen.

Het vervelende is wel dat deze voor ons erg uit de slag ligt.

We moeten dan 3 bussen nemen (en ook weer terug) en een koffer als we wat meer willen kopen dan boodschappen voor een dag.

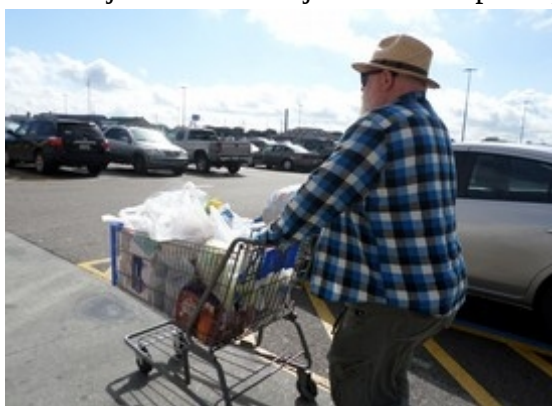

Maar toen kwamen Wendy en Don met het idee dat, als Don op zaterdag de boodschappen gaat doen, hij ons oppikt en ons met de weekboodschappen weer thuis afzet. Dat doen we dus nu, en het is een genot.

We kunnen lekker inslaan en we hoeven er niet eens mee te slepen.

We proberen wel op een efficiënte manier boodschappen te doen, dat wil dus zeggen: rennend, bezweet en met rode vlekken met briefje en kar door de gangen op en neer.

En vervolgens met de 32 plastic zakjes naar de auto, waar Don geduldig zit te wachten. Want bij de Walmart kijken ze niet op een plastic zakje meer of minder.

Met onderstaande afbeelding wil ik deze derde nieuwsbrief eindigen, met de kanttekening dat ik niet weet of ik deze frequentie van nieuwsbrieven een half jaar volhoud.

Eigenlijk betwijfel ik dit een beetje.

Maar jullie zien ze wel verschijnen.

Groetjes, Nicole.

Verstopt achter de boom onze eigen shotgun (links woont Melissa met Jeff).

Enkele kleurrijke shotguns in onze buurt.

Onze straat, blik naar links en blik naar rechts.

Je ontvangt deze nieuwsbrief omdat je je hebt opgegeven bij nola16bingelder@gmail.com.

Aan- of afmelden kan door een berichtje te sturen naar dit adres met het woord "aanmelden" of "afmelden".

Doorsturen van dit bericht mag, maar we hebben wel moeite met sociale media. Het hoeft niet op Facebook te staan dat wij zo lang van huis zijn. We zouden het fijn vinden als je dat respecteert.

Teruglezen kan ook. Klik op het onderstaande nummer om een oudere nieuwsbrief te lezen:

[07 \(Nicole\)](#)

[06 \(Boi\)](#)

[05 \(Boi\)](#)

[04 \(Nicole\)](#)

[03 \(Boi\)](#)

[02 \(Nicole\)](#)

[01 \(Boi\)](#)